

ται παρὰ ὅταν εἶναι ἡ βοῦλλά μας καὶ ἡ ὑπογραφή τοῦ ἡμετέρου ἄρχοντος δραγουμάνου. Οἱ κακοὶ καὶ ἄτακτοι νὰ πιάνονται καὶ μὲ κοινὰ ἐνυπόγραφα γράμματα νὰ στέλλονται πρὸς ἡμᾶς καὶ νὰ φυλάττεται ἄκρα δικαιοσύνη, χωρὶς χατῆρι καὶ μεγίστη ὑπακοή εἰς ὅλα τὰ προστάγματα . . .».

300

1723. Σύμβασις παχτώσεως ἀγροῦ ἐν Νάξῳ, ἀνέκδοτος, ἐν ΕΒΕ Τμ. χφφ. Ξ 146.

« . . . ἐνεφανίσθη εἰς τὴν παρησίαν μας Καντζελλαρίου . . . ὁ Μ.Κ. . . . λέγωντας, πῶς ἔχει γονικόν του ἓνα κομμάτι χωράφι . . . τὸ ὁποῖον προᾶγμα τὸ δίνει καὶ τὸ παντικιάζει τοῦ Γ.Π. . . . νὰ τὸ τραφοκοπήσῃ καλά, νὰ εἶναι ἀπατημένο ἀπὸ πᾶσα ζωντόβολον, νὰ τὸ φυτεύσῃ ἀμπέλι καὶ συκιαῖς καὶ νὰ κάμῃ καλὸν παντῆρον . . . μ' ἐξοδον τοῦ κοπιαστή καὶ τὴν ἰντράταν, ὅπου ἤθελεν ξαποστείλει ὁ Θεός, εὐβάζωντας τὸ πέμπτον, νὰ τὴν μοιράζουν εἰς τὴν μέσσην τως. Καὶ τὴν πάρτην ὅπου ἤθελεν ἀγκίξει τοῦ ἄρχου, νὰ στείλῃ τὰ ἔμισα ἀγώγια νὰ τὴν πέρῃ καὶ τὰ ἄλλα ἔμισα νὰ τὰ φέρῃ ὁ κοπιαστής εἰς τὴν χώραν, στὸ ἄρχοντικόν του. Νὰ πέρῃ θέλημα ὁ κοπιαστής, ὄντας θεὸς νὰ τρυγοπατήσῃ καὶ νὰ τοῦ φέρῃ καὶ τρία καλαθιάτικα τὸν χρόνον. Καὶ νὰ ἔχῃ κράτηξιν ὁ ἀφέντης Μ. νὰ τὸν ἐβοηθᾷ τοὺς ἔμισους ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν ποταμὸν διὰ τὴν ἐφετεινὴν χρονίαν. Καὶ κάνωντάς το καλά καὶ ἐμπιστεμένα καὶ νὰ τὸ ἔχῃ τέλειον ἀμπέλι φυτεμένον, ὡς καθὼς ὑπόσχεται ὁ ἄνωθεν κοπιαστής, νὰ τὸ ἔχουν παντοτενὴ μισθίακον, αἰωνίως καὶ κληρονομικῶς, μὴ εἰμφοδόντας ποτέ νὰ τὸ μοιράσων, μήτε νὰ ἐμπορῇ ὁ ἄρχος νὰ εὐγάξῃ τὸν κοπιαστήν, οὔτε τοὺς κληρονόμους του ἀπὸ τὸ παντίκιν του, μόνο νὰ πηγαίνῃ ἀπὸ παιδί ὡς παιδὶν τως, κάνωντάς το καλά καὶ ἐμπιστεμένα. Οὕτω θέλουν νὰ εἶναι βέβαιοι, σταθερὸν καὶ ἀγάλαστον . . . Καὶ ὑπόσχεται ὁ κοπιαστής νὰ τὸ φυτέψῃ ὅλο ἀμπέλι σὲ διορίαν χρόνους τέσσεροις. Καὶ ὅποιος ἤθελεν εδγῇ ἀπὸ τὸν παρὸν ταιριασμόν, νὰ πληρώνῃ ρεάλια δέκα τοῦ ἀφέντη μουσελίμη, ὁ ἀλληλογησας νὰ τὰ ζημιώνεται καὶ πάλιν ἡ παρὸν νὰ εἶναι ἀπαρασάλευτος εἰς τὰ ἐξῆς . . .».

301

1724. Σύμβασις νεμήσεως ἐν χωρίῳ τῆς Χίου, ἐν 299, σ. 11–12.

« . . . ἐπειδὴ καὶ νὰ εἶναι (ὁ πατήρ) ὑπέργηρος, μὴ δυνάμενος κυβερνηθῆναι, ἀπομένουν οἱ παῖδες αὐτοῦ νὰ ἔχουν τὸ ἔχει(ν) του ὅλον, καθὼς τὰ ἔχουν μοιρασμένα καὶ σταλικομένα καθένας τὸ μερίδιόν του ζάπτιν, ἔτζι παρόντες ἐσυμφώνησαν διὰ τὴν ζωοτροφίαν αὐτοῦ καὶ ἀπομένουν οἱ δύο παῖδες νὰ τοῦ δίνουν τὸ καθημερινὸν ψωμὶν, ὅσον νὰ σώζεται καὶ νὰ τοῦ δίνουν δύο μέτρα ἐλάδιν τοὺς δύο χρόνους καὶ σῦκα δύο μισάρια καὶ κρασὶν μέτρα τέσσερα ρακὶν ποιοῦντες ὀκτὼ ἀκόμι δύο καὶ ποκάμισα ροῦχα νὰ τὸν ἐντύνουν καὶ νὰ ἀπηλογοῦνται εἰς ὅλα του τὰ χρῆ, ὅσον ὁμολογίης, ὅσον τέλη ἀφεντικὰ καὶ τὸ μαστίχιν ὅσον δίνει νὰ ἀπηλογοῦνται οἱ δύο παῖδες καὶ εἰς λείψανον καὶ εἰς τὴν ἀνημπορεσίαν αὐτοῦ καὶ εἰς μνημόσυνα, κατὰ τὴν τάξιν . . .».

